

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/2023-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Romanom Frnčom, advokátom, Thurzova 5, Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 88/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 88/2017 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** mu Okresný súd Prešov **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Prešov **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **442,38 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 88/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že opatrením okresného súdu z 13. novembra 2015 bol sťažovateľ ustanovený za obhajcu obvinenej v špecifikovanej trestnej veci. Rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 88/2017 zo 14. septembra 2018 bola obvinená uznaná vinnou a bol jej uložený trest. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. septembra 2018.

3. Sťažovateľ podaním z 11. októbra 2019 vyčíslil trovy povinnej obhajoby na sumu 6 401,22 eur.

4. Okresný súd o náhrade trov povinnej obhajoby nerozhodol ani do konca roka 2020, preto sťažovateľ 19. januára 2021 podal sťažnosť na prieťahy podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V prípise z 15. februára 2021 predseda okresného súdu konštatoval, že vo veci sťažovateľa nebolo možné rozhodnúť v zákonnej lehote z dôvodu vysokého nápadu vecí a nedostatočného počtu vyšších súdnych úradníkov.

5. Dňa 9. apríla 2021 bola sťažovateľovi doručená žiadosť okresného súdu, v ktorej okresný súd vyzval sťažovateľa na preukázanie vykonania špecifikovaných úkonov právnej služby, za ktoré si uplatnil náhradu za stratu času z dôvodu neustanovenia predvolaných obvinených. Sťažovateľ na žiadosť okresného súdu reagoval podaním z 13. apríla 2021.

6. O náhrade trov povinnej obhajoby okresný súd doteraz nerozhodol, pričom od vyčíslenia trov obhajoby uplynuli už tri roky a štyri mesiace.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že okresný súd o náhrade trov povinnej obhajoby nerozhodol ani do dnešného dňa, t. j. ani po uplynutí troch rokov a štyroch mesiacov. Okresný súd svojím postupom – nečinnosťou porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

8. Okresný súd bol podľa § 553 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) povinný o návrhu na priznanie odmeny obhajcu za obhajobu v trestnom konaní rozhodnúť v lehote 30 dní od jeho podania. Okresný súd pritom v takej jednoduchej veci nerozhodol ani po uplynutí troch rokov a štyroch mesiacov.

9. Sťažovateľ považuje za primerané, aby mu bolo v tejto veci priznané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur, keďže ide o nečinnosť okresného súdu v trvaní viac ako troch rokov a štyroch mesiacov. K odstráneniu nečinnosti neviedlo ani podanie sťažnosti na prieťahy predsedovi okresného súdu. Napriek odpovedi predsedu okresného súdu ani po uplynutí ďalších dvoch rokov okresný súd nerozhodol o náhrade trov povinnej obhajoby.

10. Sťažovateľ poskytol riadnu obhajobu od prípravného konania v roku 2015 až do právoplatného skončenia veci v roku 2018, ide tak o veľké množstvo úkonov, *„pričom sťažovateľ ako advokát, ktorý nevykonáva žiadnu inú činnosť okrem advokácie, a teda nedosahuje príjmy z iných činností, doteraz nemá priznanú náhradu trov povinnej obhajoby, čo je predpoklad k tomu, aby mu mohlo*

byť zo strany štátu zaplatené za jeho činnosť (poskytovanie obhajoby).“. Je neprípustné, aby sťažovateľ ako ustanovený obhajca nemal priznanú náhradu trov povinnej obhajoby za také dlhé obdobie, čím nemá žiaden príjem z výkonu advokácie v predmetnej veci.

11. Pod vplyvom inflácie pritom došlo k výraznému znehodnoteniu nie zanedbateľnej sumy, ktorá mu má byť vyplatená z titulu náhrady trov povinnej obhajoby. Sťažovateľ prežíva *„frustráciu a intenzívny stav beznádeje a nespravodlivosti, pretože za obhajcu bol ustanovený z úradnej moci, vykonal riadnu obhajobu a doteraz mu je zo strany Okresného súdu... znemožnené sa dostať k náhrade za poskytnutú obhajobu (odmene).“.*

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 173/2023-13 z 21. marca 2023 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu v zastúpení podpredsedu okresného súdu, ktorý v podaní č. k. 1 SprO 620/2023 z 19. apríla 2023 pripojil aj vyjadrenie vyššej súdnej úradníčky a zákonného sudcu. Vyššia súdna úradníčka poukázala na to, že na trestný úsek do príslušných senátov bola pridelená 22. novembra 2022, resp. 1. februára 2023, pričom preberala nedokončenú agendu po predchádzajúcej vyššej súdnej úradníčke. Prerokovaný prípad prevzala spolu s inými vecami od 1. februára 2023, vzhľadom na množstvo práce sa len postupne oboznamovala s prevzatou agendou. V prvom rade rozhodovala v neodkladných veciach. Vzhľadom na veľké množstvo spisov nemohla vyriešiť každú vec okamžite. Niektoré úkony sú právne alebo časovo náročnejšie. Náhrada trov obhajoby je právne menej náročný úkon, avšak spravidla je to časovo náročný úkon, keď je potrebné skontrolovať vyúčtovanie obhajcu a vo väčšine prípadov je potrebné toto vyúčtovanie opravovať, čím sa predlžuje čas na vybavenie spisu. Aj v prerokúvanom prípade sa z uvedených dôvodov predĺžila doba vybavenia spisu. V prerokúvanej veci konanie, *„v ktorom... bola podaná ústavná sťažnosť, bolo vybavené uznesením zo dňa 17. 4. 2023.“.*

14. Zákonný sudca poukázal na to, že v predmetnej veci bol 14. septembra 2018 vyhlásený rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa. Spis bol 9. septembra 2019 formálne pridelený do senátu 33 T na konanie o tzv. porozsudkovej agende. Sťažovateľ sa podaním z 11. októbra 2019 domáhal priznania trov obhajoby. Keďže ide o porozsudkovú agendu po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, sudca so spisom už fyzicky do kontaktu neprichádza (okrem rozhodovania o osvedčení v skúšobnej dobe). Spis je v príslušnom senáte vedený len formálne, *„preto som nemohol ovplyvniť rozhodnutie o priznaní trov obhajoby. Na záver poukazujem, že z mojej strany bolo vedenie Okresného súdu Prešov opakovane upozorňované na nefungovanie môjho senátu najmä na pozícii VSU.“.*

III.2. Replika sťažovateľa:

15. Sťažovateľ v reakcii na vyjadrenie okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 27. apríla 2023 poukázal na to, že vyjadrenie okresného súdu neobsahuje ústavnoprávne relevantné argumenty pre záver o tom, že vo veci nedošlo k prietahom. Obrana vysokým počtom pridelených vecí a nedostatočným personálnym obsadením nemôže byť v zmysle judikatúry ústavného súdu akceptovaná. Sťažovateľ uvádza, že trovy povinnej obhajoby vyčíslil podaním z 11. októbra 2019. Dňa 19. januára 2021 podal sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú predseda okresného súdu vybavil podaním z 15. februára 2021, v ktorom uviedol, že o trovách obhajoby nebolo rozhodnuté pre vysoký počet pridelených vecí a personálnu poddimenzovanosť vyšších súdnych úradníkov. O trovách povinnej obhajoby okresný súd rozhodol uznesením zo 17. apríla 2023, teda po 3 rokoch a 6 mesiacoch a po doručení uznesenia ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Proti uvedenému uzneseniu však sťažovateľ podal sťažnosť, keďže mu neboli priznané trovy za niektoré úkony právnej služby.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní okresného súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

17. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý o jeho návrhu na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov nerozhodol v lehote 30 dní podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku.

18. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

19. Článok 6 ods. 1 dohovoru možno aplikovať aj na rozhodovanie o trovách konania za predpokladu, že predmetom konania bolo rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia (porovnaj rozsudky ESLP vo veciach Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. 9. 1997, Beer proti Rakúsku zo 6. 2. 2001, porovnaj tiež KMEC, J., KOSAR, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 604.). Obdobne aj ústavný súd uviedol, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (m. m. IV. ÚS 604/2018). Aj na konanie o trovách konania sa takto vzťahujú garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. z čl. 48 ods. 2 ústavy, t. j. povinnosť súdu rozhodnúť o trovách konania v primeranej lehote, resp. bez zbytočných prietahov.

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

21. Účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní pred súdom možno definovať primárne aj ako potrebu, aby stav právnej neistoty osoby obžalovanej z trestného činu, o ktorej vine má rozhodnúť súd, bol odstránený právoplatným súdnym rozhodnutím bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote (I. ÚS 444/2014). Súčasťou tohto základného práva je aj rozhodnutie súdu bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote aj o ďalších súvisiacich otázkach, t. j. aj o odmene obhajcu za poskytnuté právne služby.

22. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09) už uviedol, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia na neho obrátili s návrhom, aby o ich veci rozhodol.

23. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

24. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o trovách konania – o odmene obhajcu za poskytnuté právne služby obžalovanému v trestnom konaní tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. V prerokúvanej veci nie je prítomný prvok skutkovej alebo právnej zložitosti veci.

25. Správanie sťažovateľa ako obhajcu, o ktorého odmene rozhodoval okresný súd v napadnutom konaní, je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po zhodnotení tohto kritéria dospel k záveru, že správanie sťažovateľa nemalo vplyv na celkovú dĺžku napadnutého konania – v časti rozhodovania okresného súdu o odmene obhajcu.

26. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a tiež zo súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ vyčíslil odmenu a náhradu hotových výdavkov podaním z 11. októbra 2019. O tomto návrhu rozhodol okresný súd 17. apríla 2023, t. j. po troch rokoch a šiestich mesiacoch, s tým,

že predmetné uznesenie nie je právoplatné, keďže sťažovateľ podal proti nemu sťažnosť. Z uvedeného je nepochybné, že okresný súd nerozhodol v lehote 30 dní od podania návrhu podľa § 553 ods. 3 Trestného poriadku. Túto lehotu výrazne prekročil, o návrhu sťažovateľa rozhodol po uplynutí troch rokov a šiestich mesiacov. Prekročenie zákonnej lehoty na rozhodnutie o trovách konania v takom výraznom rozsahu nie je ústavne akceptovateľné.

27. Ústavný súd v skutkovo a právne podobných veciach (I. ÚS 279/2019, IV. ÚS 129/2019, IV. ÚS 274/2021) považoval za relevantné, že v týchto prípadoch ide o odmenu sťažovateľa za vykonanú službu. Prostredníctvom činnosti sťažovateľa štát realizuje právo na právnu pomoc, resp. právo na obhajobu – a to aj v prípadoch povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Podanie návrhu na priznanie trov právneho zastúpenia možno vnímať ako vystavenie faktúry s lehotou splatnosti. Je oprávnením štátu prostredníctvom okresného súdu skontrolovať správnosť vyúčtovania, rovnako je ale povinnosťou štátu v primeranej lehote rozhodnúť o priznaní trov právneho zastúpenia. Nerozhodnutie o trovách právneho zastúpenia výrazne po lehote ustanovenej zákonom vytvára stav, keď sťažovateľ poskytne službu vopred a ide o službu, na ktorej poskytnutí má sám štát záujem, s tým, že štát jednostranne vnúti poskytovateľovi služby (advokátovi) zjavne neprimeranú lehotu splatnosti za poskytnuté služby, ktorá je navyše v rozpore so zákonom. Efektívne ide o jednostranne vynútené poskytnutie úveru štátu súkromnoprávnym subjektom.

28. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu (zaťaženosť súdneho oddelenia a personálne otázky predovšetkým na pozícii vyššieho súdneho úradníka), túto ústavný súd nemôže akceptovať. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezabavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017).

29. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 24 až 28 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa na priznanie trov právneho zastúpenia porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

30. Vzhľadom na to, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol o návrhu sťažovateľa uznesením zo 17. apríla 2023, ústavný súd nevyhovel požiadavke sťažovateľa, aby prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní (v konaní o návrhu sťažovateľa) konať bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu). Nad rámec veci však ústavný súd pripomína, že okresný súd

bude povinný bez zbytočných prietáhov rozhodnúť o sťažnosti proti predmetnému uzneseniu, aby uvedená právna vec bola právoplatne skončená.

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

33. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

34. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bodoch 9 až 11 tohto nálezu.

35. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESJP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech okresného súdu hodnotil predovšetkým jeho celkovú nečinnosť v konaní o návrhu sťažovateľa a celkovú dĺžku rozhodovania o návrhu sťažovateľa a taktiež absenciu skutkovej alebo právnej náročnosti veci. Ústavný súd takto dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia sťažovateľovi v sume 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 2 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 442,38 eur.

38. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2023 v sume 208,67 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby

za rok 2023 v sume 12,52 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 442,38 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Keďže vyjadrenie (replika) doručené ústavnému súdu 27. apríla 2023 neobsahovalo žiadnu novú argumentáciu, ktorou by sťažovateľ podporil záver o ústavnej neudržateľnosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd náhradu trov konania za tento úkon sťažovateľovi nepriznal (bod 4 výroku tohto nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu